

**SIS PAMFLETS
DE POR
I UNA TRADUCCIÓ**

A. Munné-Jordà

Jules Verne

MEDUSA

Sis pamflets de por i una traducció

© A. Munné-Jordà

© De la traducció de Jules Verne: A. Munné-Jordà

© D'aquesta edició:

MEDUSA BOOKS, SL, gener de 2022

Edició: David Gálvez Casellas

Disseny i maquetació: Oliver Vergés Pons

Correcció: A. Munné-Jordà

Revisió: A. Munné-Jordà i Marc Cortès Minguet

www.editorialmedusa.com · info@editorialmedusa.com

Il·lustració del colofó: Conrad Lycosthenes. *Prodigiorum ac ostentorum chronicon*, de H. Petrus Bâle (1557).

DL L 33-2022

ISBN 978-84-19202-02-4

Imprès a GoPrinters (la Seu d'Urgell)

Tots els drets reservats. Sense l'autorització escrita dels titulars del *copyright*, queden prohibides les reproduccions totals o parcials d'aquesta obra a través de qualsevol procediment. Dirigiu-vos al CEDRO <www.cedro.org> si necessiteu fotocopiar, escanejar o fer còpies digitals d'algun fragment d'aquesta obra o per a qualsevol ús similar.

LECTORI BENEVOLO

El 28 de desembre de 1973 un llibret titulat *Dels monstres que no són morts* va guanyar la tercera convocatòria del premi literari Joan Ballester, de la Festa de les Lletres de Campos. Sota un lema tret d'una cançó de Raimon —«I torna el temps dels monstres que no són morts»—, aplegava sis contes de terror fantàstic, amb ressons de Poe, Lovecraft i altres autors del gènere, al·lusius a la situació política que patia el país: «L'embut», «L'espectre», «La integració», «L'escala», «El gat» i «El mutant», escrits entre 1968 i 1972. El mateix desembre, amb vista a la publicació, per arrodonir el volum, hi vaig afegir «El vampir», i el març següent,

«A Jonathan». El premi comportava la publicació de l'obra, però les dificultats del moment van provocar poc després la desaparició de l'empresa editora, i el llibre va quedar inèdit. El 1987 vaig estripar «El vampir», i el 2008 vaig publicar «La integració» i «El gat» dins el recull *El mirall venecià* de contes de gènere fantàstic. «L'embut» i «El mutant» van sortir a la revista *Catarsi* el 2016. Els altres, «L'espectre», «L'escala» i «A Jonathan», han dormit al calaix prop de cinquanta anys. Aquí reconstrueixo el recull inicial amb els inèdits i els que no s'han publicat en llibre, i els encapçalo amb «L'escletxa», de 1968, que comparteix el mateix ambient i que només s'havia publicat dins un dietari el 2015.

Són realment «sis pamflets de por», en el doble sentit, i per tant testimonien l'actitud de protesta, indignació i rebel·lia de l'aprenent d'escriptor que els produïa quan tenia entre vint i vint-i-cinc anys. I

que tres anys abans de la mort del dictador advertia que si el seu cagalló arribava a coronar-se la catàstrofe podia ser irremparable.

Perquè el regust final sigui més plaent al lector benèvol, tanca el plec la traducció d'un conte de Jules Verne que comparteix l'ambient tenebrós dels altres relats.

L'ESCLETXA

Un lleu soroll m'ha fet crispar, però aviat comprovo que la meva alarma ha estat debades. Res no ve. Ara el silenci torna a ser total. Em sento els batecs del cor, massa forts. Voldria fer-me emmudir completament la respiració, però per més que retingui l'aire, el respir següent, massa contingut, fa soroll. Estic balb de cap a peus; voldria moure'm, però el petit espai entre la porta oberta i la paret no em permet bellugar-me. La fredor de la paret, en íntim contacte amb el clatell, em produeix continus calfreds. Ja no sé quant fa que estic així, premsat darrere la porta; mig ajupit, perquè el sostre, massa baix, no em permet estar dret del tot; amb el

cap decantat, espiant per l'esclletxa que les frontisses deixen junt al muntant de la porta. El coll em fa mal de tant mantenir-lo en aquesta positura, però el més petit moviment podria delatar-me. Lluito contra el meu cos per mantenir-lo immòbil, invisible, però el cos se'm sacseja, pres de continus tremolors. No sé si tremolo pel fred, pels nervis o per aquesta estranya emoció que sento avui. El martell ja és una perllongació de la meva mà dreta, cada vegada més glaçada i premuda. Des del meu lloc d'observació, a través de l'esclletxa, domino tot el passadís: el pany de paret fronterer, la finestra de vidres glaçats per on entra una pal·lidíssima claror de Lluna, i l'altre pany de paret, que no s'acaba mai. Un passadís normal en un pis normal. Sí, tot podria ser tan normal...

Potser aquesta nit no passarà res. Potser tota aquesta vetlla al capdavall haurà estat inútil. Però ara sé que no puc confiar-me. Massa nits he dormit, amb el llit

tou i la finestra oberta. Ara el meu lloc és aquí: desvetllat i respirant amb dificultat la meva pròpia suor. Esperant que acabi la nit. No pot recar-me aquest vetlla, malgrat que la guaita sigui inútil. Massa nits les he passades somiant, quan la nit era només nit. Per això encara no ha arribat el dia.

Sento, dins la cambra, la respiració pausada dels pares. Ells no saben que jo els vetllo, però algun instint amagat els fa dormir plàcidament; o potser és solament la seva inconsciència. Però aquesta nit cap atac traïdor no els sorprendrà, com ha fet tantes nits, mentre jo dormia.

El martell cada vegada pesa més. Ja fa tot un bloc amb el braç dret, pesant i glaçat. Tanco amb força els ulls i serro les dents pensant en l'efecte que em farà ensorrar-lo contra un cap, esberlar la capa d'os i esclafar un cervell llefiscós. És l'única arma que he trobat: un martell. Per si sol no és més que un objecte, ni

arma ni eina. Només la voluntat humana li pot donar un ofici. I aquest cop serà el més apropiat. L'objecte més contundent.

El passadís s'ha enfosquit lleugerament. La Lluna es deu haver amagat darrere qualsevol núvol. La poca claror que resta és suficient. Podré veure qualsevol ombra que vingui. La finestra és al bell mig del passadís. El passadís, al mig del pis, uneix les dues bandes: la que han ocupat ells completament i la que encara ens resta. Mai no m'han explicat els pares per què vivim les dues famílies plegades en aquest pis, i, de menut, mai no m'havia preocupat verament de preguntar-ho. Ho acceptava com un fet natural, com semblava que per inèrcia ho acceptaven els familiars. I ara és tard per a fer preguntes, és tard per a fer-los adonar de les coses. Abans, fins fa ben poc, m'asseia de cara a la taula del menjador i omplia papers i més papers de poemes tristos. I els pares i els familiars em deien: endavant;

i ells, tot somrient-me cínicament, també em deien: endavant. I, mentre jo embrutava fulls, ells anaven construint per tota la casa prestatges i sostremorts que omplien de diaris i matalassos i feien el sostre cada vegada més baix i l'aire més irrespirable. Tot va canviar per a mi quan vaig deixar de mirar la taula del menjador i vaig voler mirar tota la casa. Quan em vaig voler posar dret i vaig veure que no podia, perquè el sostre s'havia abaixat massa. Quan em vaig adonar que estimava la casa on havia nascut, però no la podia reconèixer. Perquè jo havia crescut massa per a poder anar dret sota aquell sostre que ens havien abaixat tant.

Com he dormit! Tant de temps somiant damunt papers utòpics, no volent violències, cantant la pau, creient-me lliure, dormint damunt plecs de poemes plorans. I de cop i volta s'ha trencat el somni, i m'ha fet canviar la ploma pel martell. Tant de temps perdut... Ara, espiant

darrere la porta, he trobat la manera de recuperar-lo.

El pis no és gaire gran. El petit rebedor, empaperat amb mal gust, recarregat de cornucòpies i de quadres antics, i la porta de la meva cambra, tot això queda a l'esquerra, i em resulta invisible des del meu lloc d'observació. La cambra dels pares, rere la porta de la qual estic amagat, i al davant el llarg passadís que comunica amb la resta de la casa. A l'altre cap del passadís, la part més gran del pis: tres habitacions més, la sala, el menjador, la cuina, el lavabo, el balcó..., tot ho han anat ocupant ells.

Voldria saber què va passar exactament. Sé que van instal·lar-se aquí molt abans de néixer jo. Que van venir de rellogats, pel temps de la guerra, o potser abans. No sé si els pares els van acollir perquè no tenien casa, o si els van obligar a admetre'ls algun dels exèrcits combatents, els que van guanyar o els per-

dedors, tant se val. Sé que sempre havia anat arribant gent a la casa, i els pares els acollien, fins que es desocupava algun pis de l'edifici i se n'hi anaven. A mantenir i fer avançar la vida de la casa. Com els pares mateix havien arribat un dia aquí i van decidir quedar-s'hi per ocupar-se de la casa. Però si mai no m'he preocupat d'esbrinar la història de casa, si els pares mai no me l'han volguda explicar, tant se val, ja no la vull conèixer: vull fer-la. I fer-la amb els únics mitjans que em deixen. De l'única manera que m'és possible de fer-la.

He sentit, de vespres, que els pares comentaven com de mica en mica ells van anar-se fent els amos del pis. No eren uns hostes com els altres, sinó uns agressors. Van anar pintant les parets dels seus colors, i els pares ho permetien. Entraven maletes i paraules, guitarres i costums, i tot ho amuntegaven pels racons. He sentit els pares lamentar-se'n, els he sentit enyo-

rar el temps en què la família decidíem què era millor per a la casa i érem amos d'acollir-hi obertament els visitants. I penso que, de tot això que ha passat, també molta responsabilitat la deuen tenir els pares mateix, d'haver-hi consentit. Però el fet és que el pare té por, per això mai no em parla clarament. Per això mai no m'ha parlat dels atacs que sofreixen totes aquestes nits. I no vull continuar més en aquesta positura de trist i poruc, arrossegant-me a frec de les parets dins casa meva. Per això soc aquí ara, mentre la mà aferma el martell que ha de clavar el cop que han provocat la seva por, la seva feblesa, el seu silenci.

Suo per milers de porositats. La suor em regalima per les celles, em molesta als ulls, que no em puc eixugar. Enmig del fred que em glaça, una onada de sang calenta em puja fins als ulls, de tant en tant, i em crema les galtes. Gairebé sento el soroll de la sang que em vol rebentar

les temples. La suor em glaça, el tremolor em fa suar.

M'han dit que tot anava bé, com sempre; que anés a dormir, que no patís, que tot era normal. I ara pensen que dormo, tranquil, com sempre. Però ara soc al meu lloc. No hi fora si dormís tranquil, al llit. No pot ser normal dormir de nit quan res, ni la nit, no és normal. Avui he obert els ulls i les orelles a la normalitat que vivim, he sentit com el pare parlava en veu baixa de les agressions, m'he adonat de les cicatrius damunt el cos de la mare, les marques sobre els llavis, la roba esquinçada..., i sé que no podré deixar mai més aquest lloc, encara que tot fallés aquesta nit.

Tot dins el meu crani és una garba de pensaments sense ordre, i alhora em sento més clar que mai. Por i vida es barregen. No sé detalls dels atacs, però n'he tingut prou de sentir paraules deslligades, converses amagades, i queixes i la-

ments, i comentaris en veu apagada, per a veure com prenien sentit els crits i els sorolls que jo sentia de nit, mentre dormia, i no sabia si eren somnis i no en feia cas. Sé que com més tard es feia en aquesta nit continuada ells han penetrat a la cambra dels pares i els han atacat dins la intimitat del seu llit, els han arrencat la roba que els cobria i armats de tenalles i d'eines els han volgut arrencar la llengua, cosir els llavis, inutilitzar el sexe, per mutilar-los i esterilitzar-los. I cada nit els pares han anat resistint, debilitant-se cada vegada més.

Venen fent soroll, ja ni els cal amagar-se. A través de l'escletxa els veig com s'acosten pel passadís. Cada vegada són més i més forts i més ben armats. Poc podré fer sol, i amb aquest martell, però no dubto. Segurament no veuré ni el que caurà sota el meu martell, però aquesta nit no passaran. No arribaran a fer-se amos de la cambra ni n'inutilitzaran els

ocupants. No aconseguiran arrencar la llengua dels pares. Ja són aquí. La sang em desborda el cor. El martell alçat i, fora d'amagatalls, ja no els miro a través de l'esclatxa.